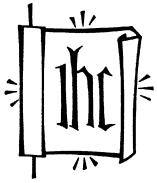


ANNANDAG PÅSK

FERIA SECUNDA PASCHAE



Evang. Luk 24: 13–35

I går på Påskdagen fick vi höra om det förbryllande och överraskande budskapet om Kristi uppståndelse. I dag på Annandag påsk hör vi om de två lärjungarna på vandring till den lilla byn Emmaus. Det visar sig vara Vandrigen med den Uppståndne. Och det ska också vara vårt tema för denna dags predikan. Vi säger därför:

VANDRINGEN MED DEN UPPSTÅNDNE

1. ÄR EN VANDRING IN I SKRIFTENS VITNESBÖRD

Lärjungarna var som sagt på vandring. Det som hade hänt var omskakande. De hade ju vandrat med Jesus genom Galileen, Samarien och Judeen och på vandrigen hade Jesus undervisat dem, både om vad Skrifterna betygat och vad hans uppdrag var. Han hade sagt att han skulle få lida mycket och bli förkastad av de ledande religiösa företrädarna och att han skulle dö. Och då hade lärjungarna varit bedrövade inför vad de fick höra.

Nu hade de varit med om händelserna som hade chockerat dem. Den de trott på, lyssnat till och litat på, han hade tillfångatagits, blivit dömd till döden, piskats och korsfäst.

Men efter dessa omskakande händelserna hade också kommit det otroliga budskapet att han skulle vara uppstånden. Kvinnorna som hade varit vid graven hade kommit tillbaka, bävande, och sagt att graven var tom, och att en ängel förkunnat för dem att han stått upp från de döda. Vad skulle man tro? De två lärjungarna var fullt upptagna i samtal om detta, när en främling gör dem sällskap och frågar vad de så intensivt talar om. *"Du är väl en främling i Jerusalem, den ende som inte hört vad som skett i dessa dagar?"*

Frågan andas nästa ironi. Hur kunde han vara så ovetande? Främlingen frågar: Vadå? Och får sedan lärjungarnas berättelse. Då händer något märkligt. Främlingen visar sig känna till allt och visar sig också vara den mest bevandrade i Skrifternas vittnesbörd: *"O hur oförståndiga är ni inte och tröghjärtade till att tro på allt som profeterna har talat! Måste inte Messias lida detta för så gå in i sin härlighet?"*

Han hänvisar dem till Skriften, till allt som profeterna har talat. Dessa vittnar om Messias. Och det här är avgörande. För att finna svaret på vem Messias är, vad hans uppdrag är och på vilket sätt han skulle tjäna oss, så handlar det inte om att gå till denna världens historieskrivare eller till filosofer som skulle utgrunda det, utan vi måste gå till skriftordet. Där och bara där kan vi få veta dessa sanningar.

Främlingen, vilken vi nu vet vem det är, hänvisar inte bara lärjungarna, utan också oss till Skriftens vittnesbörd. Och när vi slagit fast detta, så ska vi också konstatera att vår tid och vår värld i dag just avvisar det skrivna vittnesbördet. Man vill ha sina egna föreställningar och uppfattningar gällande. Det skriva har blivit för gammalt och anses inte tjäna något till. Bibeln är blott fylld av gamla fördomar.

Emot sådana uppfattningar måste den som vill vandra med den Uppståndne, inse att det bara är i Skriften och med Skriften vi kan finna honom, och därvid också följa honom. *"Rannsaka skrifterna ty ni menar er ha evigt liv i dem och det är dessa som vittnar om mig"* säger Jesus till fariseerna. Det var vad profeterna har talat och vad evangelisterna uppenbarar och apostlarna vittnar om, det är detta som gäller. Allt annat är människotankar. Kyrkan måste vara uppbyggd på apostlarnas och profeternas grundval där hörnstenen är Jesus Kristus

2. ÄR VÄGEN FRÅN TVIVEL TILL TRO

Vandringen med främlingen, visar sig också vara vandringen från tvivel till tro. Lärjungarna tvivlade trots vad kvinnorna berättade. Med när ”främlingen” började sin genomgång i Skrifterna fick deras hjärtan tro på nytt. Så är det också för oss. Ingen kan leva trons liv av sig själv. Ingen är stark nog i tron att den bara lever på, oberoende av livet i övrigt. Nej allesammans är vi som Jesu lärjungar. De är så representiva för allt vad kristenmänniskor heter. De var svaga i sin tro. I nödens stund visade de sig till ytterlighet svaga. De övergav Jesus i Getsemane, inte en enda blev kvar. Likväl, och det är det märkliga, Jesus övergav inte dem. Också dessa lärjungar på väg bort från Jerusalem, slog han vandring med och undervisade dem. Han kom till dem och gav dem tron på nytt.

Nu är detta också verklighet i det kristna livet. När tvivel anfäktar oss, och världen synes få rätt i sina uppfattningar, när tron syns avlägsen och vi undrar vart vi ska ta vägen. Då är det till Kristus vi ska gå. Det är i följe med honom vi måste slå oss. Det är inte bort ifrån honom vi ska gå. Det är ju detta som fienden djävulen vill. Att vi ska fjärma oss mer och mer bort från Jesus, bort från ordet. Vi ska göra oss mer och mer ett med världen och vandra den väg som människor i övrigt vandrar.

I stället måste du tänka: Har jag Kristus med mig? Vandrar jag med honom? Och vet du med dig och känner det på dig att du mer och mer fjärrar dig bort från honom, så hör nu. Det är med honom, du ska vandra. Han vill vara med dig. Vid din sida. Ja han vill ge dig all sin nåd och godhet. Han lyfter fram ordet för dig, så att du får hjälp mot dina tvivel. Han ger dig tron tillbaka genom att han förlåter dig alla dina synder.

Så handlar han med dig. Att vandra med honom betyder att din tro kan uppehållas och du har ett värn emot otron och alla tvivel. Och att vandra med honom det är att tro att han är din Frälsare och Herre och att du i allt kan lita till honom.

Det var också vad lärjungarna fick erfara. De nödgade ”främlingen” att stanna: *”Bliv kvar hos oss, ty det lider mot aftonen och dagen nalkas redan sitt slut.”*

3. ÄR VANDRINGEN I GEMENSKAP MED JESUS KRISTUS DEN UPPSTÅNDE

Det är vid samkvämet, när de låg till bords, som han tog brödet och välsignade det och bröt det och gav åt dem. Då öppnades deras ögon så att de kände igenom, men i samma stund försvann han synligt från dem. Främlingen visade sig vara Mästaren själv. Det var han som slagit följe med dem, det var han som undervisat dem och givit dem tron tillbaka. Han var den som kommit till dem och givit dem gemenskap med honom. Det är något som är utmärkande för Jesus.

I passionshistorien finns två händelser med symbolisk innebörd som har beröring med denna sak. Den ena visar hur Jesus tog ett linneduk och band om sig, slog vatten i ett kärl och började två lärjungarnas fötter. Petrus ville hindra honom. Men Jesus säger. *”Om jag inte tvär dig, så har du ingen del med mig.”* Jesus kallar oss till gemenskap med honom, genom att tjäna oss. Han lyfter bördan från oss, han renar oss från skulden. Det är detta han ger oss och på det sättet får vi del i honom. Det andra exemplet är Pilatus som tvädde sina händer för att rena sig själv från skulden. Han trodde att detta kunde fria honom. Så tror människor att de kan bli fria, att det själva kan göra detta. Men det är inte möjligt som exemplet visar med Pilatus, som varje gång trosbekännelsen läses får vittnesbördet att han lät Jesus lida och dö. Det är bara i gemenskap med Jesus som vi kan bryta syndens vana, och bli fria från vår skuld.

”Om Sonen gör er fria, så är ni verkligen fria.”

I nattvarden kommer han särskilt till oss för att ge oss sin nåd och delaktighet i honom. Aposteln betygar: *”Välsignelsens kalk, är inte det delaktighet i Kristi blod? Brödet som vi bryter, är inte det delaktighet i Kristi kropp? Eftersom det är ett bröd, så är vi, fastän många, en enda kropp, ty alla får vi del av detta bröd.”* (1 Kor 10:16ff). Vandringen med den Uppståndne betyder gemenskap med honom, hans ord och hans sakrament. För det är han som kommer till oss genom i ordet, det är han som handlar med oss genom ord och sakrament och det är därigenom vi kan vara kristna.

Jesu, du som själen spisar

Med ditt ord och nåd bevisar

Allt gott finner jag hos dig.

Bliv, o Jesu, städs hos mig. Amen.